

עדי קיסר

אויסלעהקטאָן הנמלים להביט אל השמים
ואת הברכים שלי להסתתר מהרוח
אלפתי את המים לטפטף מהברז
ואת הטלויזיה להשתחוות לי
נקדות חן צומחות רק במקומות
שהסברתי להן שמתר
הסיגריות נדלקות בין אצבעותי רק כשקר
והאנשים שבתמונות מחיכים אלי
רק בלילה.

רק הזר הרחוק מחנך אלי גם ביום
ואוהב אותי כשאני לא מרשה
ומוכר לי בחזרה את הנשמה שלי
חלק
חלק
במחיר מפקע.

שחור על גבי שחור

במבטא כבד אהבה אותי סבתא שלי
ודברה אלי דבורים תימניים
שאף פעם לא הכנתי,
ובתור ילדה
אני זוכרת
איך פחדתי להשאיר אתה לבד
מחשש שלא אבין את הלשון בפיה
שהמשיכה לנגן אלי בחינה,
ואני לא הכנתי
מלה אחת שאמרה

וְהַצְלִילֵם נִשְׁמְעוּ רְחוּקִים רְחוּקִים
גַּם כְּשֶׁדַּבְּרָה אֵלַי קְרוֹב.
וּפְעַם אַחַת
אֲנִי זוֹכֵרָת,
קָנְתָה לִי פְרִילִי אֲנָנִס
וְאַחֲרַי שִׁנְקַבְתִּי בְּאֶגְוֹדֶל
אֶת עֲטִיפַת הָאֱלוֹמִינִיּוּם הַדְּקָה
וְשִׁתִּיתִי הַכֹּל,
רְצִיתִי לוֹמַר תּוֹדָה
אֲבָל לֹא יָדַעְתִּי
בְּאִיזוֹ שְׁפָה צָרִיךְ
וַיְצַאֲתִי לַגָּנָה הַגְּדוֹלָה
קִטְפְתִי פֶרֶחַ
וְהִגַּשְׁתִּי לָהּ אוֹתוֹ,
מִבִּישָׁת
אֲנִי זוֹכֵרָת
כַּמָּה מְבוֹכָה עֲמָדָה בֵּינֵינוּ
שֶׁל דָּם אַחֵד
וְשִׁתִּי לְשׁוֹנוֹת אֱלָמוֹת
וְהִיא שֹׁטְפָה אֶת גְּבִיעַ הַפְּרִילִי
בְּשִׁתִּיקָה
מִלְּאָה בּוֹ מִים
וְהִנִּיחָה בּוֹ אֶת הַפֶּרֶחַ שֶׁנִּתְתִּי לָהּ.

אֶף פְּעַם לֹא הִבְנֵתִי
מִלָּה מִמָּה שֶׁאֲמַרָה
סִבְתָּא שְׁלִי,
אֲבָל אֶת הַיָּדִים שֶׁלָּהּ הִבְנֵתִי
אֶת הַבֶּשֶׂר שֶׁלָּהּ הִבְנֵתִי
לְמֵרוֹת שֶׁאֶף פְּעַם
לֹא הִבִּינָה בְּאֶמֶת
אֶת הַמְּלִים שֶׁאֲמַרְתִּי
וְרַק אֶהְבֶּה אֶת הַגּוֹף הַקָּטָן שְׁלִי
שֶׁל הַבֵּת שֶׁל הַבֵּת שְׁלָהּ.

וְלַפְעָמִים הֲלֵב מִבְּקֶשׁ לְעֲצֹמוֹ
דְּבָרִים מוּזָרִים
כְּמוֹ לְלַמֵּד תִּימְנִית
וְלַחֲזוֹר לְקַבֵּר שְׁלָה
לְהִצְמִיד שְׁפִתַיִם לְתוֹךְ הָאֲדָמָה
וְלַצֶּעֶק פְּנִימָה
אֵת כֹּל מֵה שֶׁהָיָה לִילְדָה הֵהִיא לֹאמֵר
וּבְעֶקֶר לְהִזְהִיר אוֹתָהּ
מִהַפְּרֹחַ שֶׁהִבְאִתִּי לָהּ
פֶּרֶחַ מְלֵא בִנְמָלִים.

אפילוג

הִנֵּה אֲנִי
אֶתָּה רוֹאָה
הִנֵּה
אֲנִי
לוֹבֶשֶׁת שִׁמְלָה
מוֹל הַמְּרֹאָה
כָּל כְּלָה עֵינַיִם שְׁלֶךְ
אֶלֶף מֵהֶן
נְעוּצוֹת בְּבִשְׂרֵי
מִפְתָּה אֵת עֲצָמֵי
מְרִיחָה אֵת הַבֶּשֶׂר
בְּמְקוֹמוֹת שֶׁהִמְתַּקְתִּי
אֵיכָּה שֶׁפָּעַם הָיָה
סְרַחוֹן שֶׁל בְּדִידוֹת
וְצַחְנָה שֶׁל אֲהַבָּה
שֵׁם אֲנִי
הִנֵּה
אֲנִי
אֶתָּה רוֹאָה.

מוציאה להורג את המחשבות שלי

מעמידה אותן בשורה
נוגעות לא נוגעות
בקיר לכו וקר
של תודעה
מתוקה מארס.
אחת
אחת
בתורה
עומדת מולי
תמות בחנק
או אולי
ביריה.

המילים

למלים האלה
אסור להוסיף מלח.
ולא דבש
ולא לימון חמצמן
ולא מי ורדים.
את המלים האלה
אסור ללוש.
ולא להתפיה
ולא לאפות
ולא לאדות.

את המלים האלה
אסור להניח על מגש יפה.
ולא על צלחת חרסינה
ולא בתבנית
ולא בכוס גבוהה.

את המלים האלה
נאכל בדיוק כמו שהן.